

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 75 - Afgiftekantoor: Brussel V - april 2011 - info@idefisc.be

Editoriaal

Het nieuwe gevaar : een Europese vennootschapsbelasting

De Europese Commissie probeert vandaag te profiteren van de moeilijke economische wtertjes die bepaalde Lidstaten doorzwoommen hebben om haar plan door te drukken voor de invoering van een eenvormige belastbare basis in de vennootschapsbelasting in de verschillende landen van de Unie.

Het gaat er in dit stadium om in de vennootschapsbelasting op uniforme en dwingende wijze voor alle landen regels vast te leggen die bepalen wat belastbaar is, wat aftrekbaar is, onder welke voorwaarden en met welke bodems en plafonds. Het is de ambitie van de Brusselse bureaucratie dat haar in deze materie niets zou ontgaan, met uitzondering -doch ongetwijfeld slechts tijdelijk- van de tarieven zelf.

Dat is wel al het geval inzake btw, waar de tarieven echter in “vorken” worden geplaatst, met een minimum en een maximum.

Het echte doel van de Commissie en de Staten die haar steunen, is om op middellange termijn een einde te maken aan alle fiscale concurrentie tussen de Staten. Het wezen van deze concurrentie, die de belastingplichtigen ten goede komt, zou trouwens zelfs wanneer de tarieven een nationale bevoegdheid blijven, al zijn uitgeschakeld omdat het doorgaans op het vlak van de aftrekken is, of de regels ter bepaling van de

belastbare basis, dat de Staten efficiënt kunnen optreden om investeerders aan te trekken of om de fiscale last van hun bedrijven te temperen.

Het Europees plan heeft dus door de afschaffing van de fiscale concurrentie als zeker doel en gevolg dat de fiscale druk nog wordt opgevoerd in een continent dat het zwaarst belast is ter wereld en waarvan de huidige neergang te wijten is aan het overmatig gewicht van de Staten.

Thierry AFSCRIFT

De beer laat zijn tanden zien

Van belastingwoede tot inquisitie

Er was een tijd waarin een bepaalde politieke partij, die nog geen beweging was, beweerde de vrijheden van de burgers te verdedigen en dit soms ook deed. In die tijd gaven haar leden overtuigende en meeslepende redevoeringen in de parlementaire vergaderingen om het bankgeheim in fiscale zaken te verdedigen. Zij verzetten zich terecht tegen de misbruiken die door bepaalde fiscale ambtenaren werden gepleegd. De meest roerende van haar leiders stigmatiseerde de “belastingwoede” van de heersers. Thans minister en verantwoordelijk voor de stemming van de wet die het bankgeheim afschaft, schept hij op over de beweerd opbrengst van deze maatregel van 300 miljoen euro. Dat cijfer is in grote mate verzonnen en berust overduidelijk op niets. Het argument maakt ons echter duidelijk, indien we er nog aan zouden twijfelen, dat de belastingwoede een nieuw slachtoffer heeft gemaakt en dat één van de symptomen van deze ziekte erin bestaat afstand te doen van de principes waarvan de besmette persoon een voorvechter was.

De ongelikte beer.

Editoriaal

Het nieuwe gevaar : een Europese vennootschapsbelasting	1
Het nieuwe tijdperk van de verklikkers	6
Een zaakvoerder kan meerwaarden realiseren op de aandelen van zijn vennootschap in het kader van het normale beheer van een privé-vermogen	7
De fiscus is een schuldenaar als alle anderen	9
Artikel 358 WIB : uitzonderlijke aanslag- en geen onderzoekstermijn	10
Opheffing van het bankgeheim : een nieuwe terugval van de rechten van de belastingplichtige	12
De toepassing van de btw op het bijhorend terrein	13
Zijn er echt te weinig fiscale ambtenaren ?	15
België in overtreding wat betreft de belasting van schenkingen van onroerende goederen in Brussel	16
DBI : afschaffing van de voorwaarde met betrekking tot financiële deelnemingen	16
Nieuwe Europese administratieve samenwerking op fiscaal vlak : welke veranderingen?	17
Artikel 49 : Beoordeling van de aftrek van een uitgave in hoofde van een vennootschap uitsluitend in functie van haar maatschappelijk doel	18

Het nieuwe tijdperk van de verklikkers

Er wordt helaas wel vaker verklikt bij de overheid, waarbij de mens gedreven wordt door laag-bij-de-grondse drijfveren als de wil om wraak te nemen, jaloezie, of meeheulen met de gevestigde macht.

De meest verwerpelijke regimes hebben gebruik gemaakt van deze roeping van velen om Judas te spelen. In de ergste gevallen werden mensen tot verklikking aangezet onder druk van angst of door beloningen uit te schrijven. Alsof de geschiedenis van de 20ste eeuw nog niet genoeg voorbeelden geboden heeft, wijst de fiscale en financiële actualiteit vandaag nog maar eens uit dat ook een verkozen regering in deze val kan trappen.

Verklikking is trouwens nog gemakkelijker wanneer ingevolge wetgeving die het hele menselijke bestaan beheerst, er zodanig veel verboden worden opgelegd dat niemand er volledig van op de hoogte kan zijn zodat, bewust of onbewust, minstens iedereen die een economische activiteit uitoefent vroeg of laat een strafbare handeling stelt.

Dat is bijvoorbeeld het geval in fiscale zaken, waar ongeveer 40% van de dossiers die worden geopend door de diensten die gespecialiseerd zijn in fraudebestrijding, het gevolg zijn van verklikking. Die wordt vandaag de dag niet beloond door de administratie, maar

er wordt evenmin iets gedaan om ze te ontmoedigen en de administratieve commentaar verplicht de ambtenaren integendeel om er gebruik van te maken.

België is verre van het enige land waar dergelijke praktijken courant zijn. Het voorbeeld van werknemers van banken of fiduciairen in Zwitserland of Liechtenstein die lijsten bijhouden van rekeninghouders en ze vervolgens doorverkopen aan de autoriteiten van andere landen, is markant. Zij zijn het enige echte schandaal in de huidige strijd tegen de fiscale paradijzen. Niet zozeer omdat bepaalde individuen zich verwerpelijk gedragen, maar omdat er schurkenstaten bestaan die hen belonen, beschermen en de verkregen informatie gebruiken in omstandigheden die veel weg hebben van heling.

Deze staten, met uitzondering van de Verenigde Staten die een officieel vergoedingsprogramma hebben opgezet voor dergelijke verklikkers, gaan allen prat op het feit dat ze een « democratie » en een « rechtsstaat » zijn.

Ze doen trouwens veel erger dan profiteren van de oneerlijkheid van een ander. Volgens de aanbe-

velingen van de FATF hebben zij allen wetten uitgevaardigd die de verklikking in een groeiend aantal gevallen verplicht maakt, minstens voor een bepaald aantal beroepen. Iedereen weet dat de wetgeving inzake witwassen de bankiers, en daarnaast tal van andere beroepen, verplicht om hun cliënten aan te geven zo gauw er een vermoeden bestaat van inbreuken die als ernstig worden beschouwd. De overheid heeft dergelijke maatregelen door de publieke opinie doen aanvaarden, door te laten uitschijnen dat zij misdrijven viseren die terecht streng worden afgekeurd. Men stelt echter vandaag vast dat dit wetgevend arsenaal quasi nooit wordt gebruikt om de georganiseerde misdaad te bestrijden, de drugssmokkel of het terrorisme, maar wel om fiscale fraude op te sporen die door een groot deel van de bevolking, zo blijkt uit voortdurende peilingen, niet wordt afgekeurd, als zij al niet toegeeft zich er zelf mee in te laten...

Aanbeveling na aanbeveling, richtlijn na richtlijn wordt dit repressieve arsenaal een politieel controlesysteem dat miljoenen mensen, die er nooit voor hebben gekozen om te werken voor de overheid, omvormt tot gedwongen

“

Het is op fiscaal vlak dat deze handelingswijze van de Staten, die kenmerkend is voor het geheel van hun wetgevend optreden, het gevaarlijkst is : door belastingen te heffen eigent de overheid zich de middelen toe om haar controle- en repressiebeleid van een stijgend aantal activiteiten te doen toenemen in omvang.

”

informanten : door de verklikking verplicht te maken, en dit voor een stijgend aantal feiten en voor steeds ruimere categorieën van personen, is een nieuwe stadium bereikt in het gebruik ervan. Door op die manier op te treden, hebben de Staten in stilte en zonder het zelf te bekennen, heimelijk de aard van de verhouding tussen henzelf en de burgers, en meer bepaald de belastingplichtigen, gewijzigd. Het gaat er niet enkel meer om hen te verplichten om de wetten te respecteren, zelfs indien deze niet meer « respectabel » zijn, maar wel in tegendeel om hen te dwingen de wetten te doen respecteren door de anderen en van hen onder dwang van de overheid collaborateurs van het staatsgezag te maken.

Het is op fiscaal vlak dat deze handelingswijze van de Staten, die kenmerkend is voor het geheel van hun wetgevend optreden, het gevaarlijkst is : door belastingen te heffen, eigent de overheid zich de middelen toe om haar controle- en repressiebeleid van een stijgend aantal activiteiten te doen toeneemen in omvang. Op fiscaal vlak heeft ze het bovendien niet enkel gemunt op enkele minderheden, maar op het geheel van de burgers, aangezien iedereen op de ene of de andere manier belastingplichtige is. Als zij deze mogelijkheid heeft, is dat eenvoudigweg omdat in tegenstelling tot andere groepen, die van de belastingplichtigen niet georganiseerd is.

Thierry AFSCHRIFT

Een zaakvoerder kan meerwaarden realiseren op de aandelen van zijn vennootschap in het kader van het normale beheer van een privé-vermogen

De Rechtbank van eerste aanleg te Brussel heeft op 16 februari 2011 een bijzonder interessant vonnis gevelde over de invulling van het begrip “normaal beheer van een privé-vermogen” wanneer de betrokkene de functie van zaakvoerder van een vennootschap uitoefent.

Naar Belgisch recht zijn de meerwaarden op aandelen en deeltbewijzen verwezenlijkt door natuurlijke personen vrijgesteld van belasting indien de verrichting naar aanleiding waarvan ze worden opgestreken, kadert in het normale beheer van een privé-vermogen (artikel 90, 1° WIB 92).

De administratie tracht echter vaak de voormelde regel te ruim in te vullen om bepaalde verrichtingen die normaal onder het normaal beheer van een privé-vermogen vallen, te kunnen belasten.

In de zaak die werd voorgelegd

aan de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel waren de feiten als volgt: het betrof een belastingplichtige die aandeelhouder was van meerdere vennootschappen waarvoor hij tevens optrad als zaakvoerder. Hij had besloten om zijn deelnemingen te verkopen aan zijn vennoten of aan hun vennootschappen met de bedoeling om zijn activiteiten af te bouwen. De administratie belastte de meerwaarden die aldus behaald werden als occasionele winst of baat aan een tarief van 33%, waarbij zij dus weigerde toepassing te maken van het principe van de vrijstelling van de meerwaarden behaald in het kader van het normale beheer van een privé-vermogen, terwijl zij zelfs vooraf had erkend dat er in deze geen sprake was van speculatie.

Het enige punt dat ter discussie stond was de vraag of het feit dat de aandeelhouder-verkoper “tot aan de verkoop van de aandelen zaakvoerder van de verkochte vennootschappen is geweest”, verenigbaar is met de notie van het normaal beheer van een privé-vermogen.

De Rechtbank oordeelde in dit opzicht dat het enkele feit dat de belastingplichtige gedurende vele jaren zaakvoerder was geweest van de vennootschappen waarvan hij de aandelen heeft verkocht, en dat hij naar aanleiding van deze verkopen tevens zijn bestuursactiviteiten in deze vennootschappen heeft gestaakt,

geenszins leidt tot de vaststelling dat de verwezenlijking van de verrichtingen in kwestie automatisch buiten het normale beheer van een privé-vermogen valt.

De Rechtbank voegt hieraan toe dat een dergelijke interpretatie

recht om zijn beroepsactiviteit onder te brengen in een vennootschap.

Door bovendien te beweren dat de uitoefening van een mandaat als zaakvoerder onverenigbaar zou zijn met het normaal beheer van een privé-vermogen, voegt de administratie een bijkomende voorwaarde toe voor de vrijstelling van meerwaarden gerealiseerd op aandelen en deelbewijzen door een natuurlijke persoon, die niet voorzien is in de wet.

De Rechtbank van eerste aanleg te Brussel werpt trouwens op dat de redenering van de administratie leidt tot de miskennen van het principe van de rechtspersoonlijkheid van de verkochte vennootschappen, volgens hetwelk abstractie moet worden gemaakt van alle daden die door de betrokkene worden gesteld als orgaan van de kwestieuze vennootschappen en er dus een onderscheid moet worden gemaakt tussen de akte van verkoop van de vennootschappen en de andere activiteiten die door deze laatste worden uitgeoefend in de verkochte vennootschappen.

De Rechtbank wijdt ten slotte enkele beschouwingen aan wat moet verstaan worden onder “normaal”. Volgens de Rechtbank valt het onderbrengen van een beroepsactiviteit in een vennootschap onder deze notie terwijl het tegenovergestelde geval, met name een dergelijke

activiteit ontwikkelen zonder een beroep te doen op een vennootschap, eerder riskant is en niet gaat in de richting van een normaal beheer van een privé-vermogen.

Dit vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 16 februari 2011 moet goedgekeurd worden in de mate het terecht bevestigt dat er geen enkele onverenigbaarheid bestaat tussen het feit dat meerwaarden worden gerealiseerd op aandelen van vennootschappen waarvan een belastingplichtige voorheen zaakvoerder is geweest en de notie van het normale beheer van een privé-vermogen en dat bijgevolg een dergelijke verrichting moet worden vrijgesteld in hoofde van de belastingplichtige die ze heeft verricht.

Het tegendeel beweren zou neerkomen op een schending van de beginselen van de keuze van de minst belaste weg en de strikte interpretatie van de fiscale wet, die het de administratie in deze verbiedt om bijkomende voorwaarden te stellen aan een belastingvrijstelling terwijl die niet voorkomen in de wettekst. Dat laatste wordt door de rechter van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel in het becommentarieerde vonnis goed in de verf gezet.

Ronny FAVEL

De Rechtbank oordeelde in dit opzicht dat het enkele feit dat de belastingplichtige gedurende vele jaren zaakvoerder was geweest van de vennootschappen waarvan hij de aandelen heeft verkocht, en dat hij naar aanleiding van deze verkopen tevens zijn bestuursactiviteiten in deze vennootschappen heeft gestaakt, geenszins leidt tot de vaststelling dat de verwezenlijking van de verrichtingen in kwestie automatisch buiten het normale beheer van een privé-vermogen valt.

De Rechtbank voegt hieraan toe dat een dergelijke interpretatie strijdig zou zijn met het beginsel van de keuze van de minst belaste weg, met inbegrip van het recht om zijn beroepsactiviteit onder te brengen in een vennootschap.

strijdig zou zijn met het beginsel van de keuze van de minst belaste weg, met inbegrip van het

De fiscus is een schuldenaar als alle anderen

Een bedrijf kan op grond van de wet van 31 januari 2009 op de continuïteit van ondernemingen in bepaalde omstandigheden een schuldvermindering krijgen, zelfs voor fiscale en/of sociale schulden.

De Rechtbank van koophandel kan aldus een opschorting verlenen aan een vennootschap in moeilijkheden, opschorting gedurende dewelke de vennootschap een reorganisatieplan kan uitwerken dat ter goedkeuring zal worden voorgelegd aan haar schuldeisers. In het kader van dit plan kan de onderneming voorzien dat alle schuldeisers het bedrag van hun schuldvordering herleiden en dat de betaling van de verschuldigde sommen wordt gespreid. Enkel de “buitengewone schuldeisers in de opschorting”, dit zijn de schuldeisers waarvan de schuldvordering wordt gewaarborgd door een bijzonder voorrecht (pand, pand op handelsfonds, ...) of een hypotheek en de schuldeisers-eigenaars, kunnen niet worden gedwongen het bedrag van hun schuldvordering te herleiden.

Schulden van de fiscus (net als RSZ-schulden) die normaal gezien niet worden gewaarborgd door een bijzonder voorrecht, zijn dus gewone schuldvorderingen in de opschorting.

Eenmaal opgesteld, moet het reorganisatieplan worden goedgekeurd door de meerderheid van de schuldeisers die ten minste de helft vertegenwoordigen van alle in geld verschuldigde sommen. Indien de stemming gunstig is, homologeert de Rechtbank van koophandel het plan, behalve indien het strijdig zou blijken met de openbare orde.

Sinds de inwerkingtreding van deze wet hebben een groot aantal bedrijven plannen neergelegd die voorzien in de proportionele vermindering van al hun schulden, met inbegrip van de fiscale en sociale schulden (met uitzondering van de fiscale schulden die worden gewaarborgd door een bijzonder voorrecht). De fiscale administratie stemde doorgaans tegen het plan, maar was vaak in de minderheid en kon dikwijls niet verhinderen dat het plan werd aangenomen. De administratie heeft trouwens vaak geprobeerd om zich a posteriori te verzetten tegen het plan, vanuit de opvatting dat het in strijd is met de openbare orde of artikel 172 van de Grondwet.

Het Hof van beroep te Brussel heeft in een arrest van 11 maart 2010 de algemene beginselen die deze kwestie beheersen in herinnering gebracht. Het Hof heeft de definitie van schuldeisers in de opschorting herhaald (artikel 2 van de wet), waarna het heeft gepreciseerd dat:

“Uit deze bijzonder duidelijke wettelijke bepaling volgt dat de schuldvorderingen van de fiscus en de RSZ geen buitengewone schuldvorderingen zijn.”

Het Hof heeft daarop een bijzonder duidelijke passage uit de voorbereidende werken geciteerd, die zegt dat de schuldvorderingen van de belastingadministratie, de sociale zekerheid en de algemene bevoorrechte schuldeisers doorgaans gewone schuldvorderingen in de

“

In de huidige stand van zaken is de wet duidelijk, de rechtsleer unaniem en bevestigt de rechtspraak dit alles. Vooraleer alle twijfel finaal kan worden weggenomen, moet echter het arrest van het Hof van Cassatie worden afgewacht, want de administratie heeft een voorziening ingesteld tegen het arrest van het Hof van beroep te Brussel.

”

opschorting zijn. De achterliggende reden van de aanpassing van de rechten van de fiscus in vergelijking met de wet inzake het gerechtelijk akkoord ligt in het kader van procedures met de bedoeling vennootschappen

te herstructureren, en uiteraard zonder afbreuk te doen aan de zekerheden en voorrechten die door de hypotheekwet of bijzondere wetten worden ingesteld, in het verzekeren van de gelijke behandeling van alle schuldeisers, openbaar of privaat, en strekt ertoe ervoor te zorgen dat elk van hen zijn bijdrage levert aan de herstructurering van de vennootschap, in het algemeen belang.

Het gaat hierbij om de motivering van het amendement dat is voorgesteld door de Minister van Justitie, amendement dat heeft geleid tot de wijziging van artikel 2 van de wet op de continuïteit van de ondernemingen in de uiteindelijk aangenomen betekenis.

De rechtsleer deelt unaniem de opvatting dat de schuldvorderingen van de fiscus geen buitengewone schuldvorderingen zijn.

De administratie heeft tevens beweerd dat de wet op de continuïteit van de ondernemingen artikel 172 van de Grondwet schond, volgens hetwelk:

“Inzake belastingen kunnen geen voorrechten worden ingevoerd. Geen vrijstelling of vermindering van belasting kan worden ingevoerd dan door een wet.”

Zoals het Hof van Beroep te Brussel zeer correct heeft geoordeeld, vloeien de bepalingen die voortaan voorzien dat de fiscale administratie ertoe verplicht kan

worden om het bedrag van haar schuldvorderingen te verminderen voort uit een wet, met name de wet op de continuïteit van ondernemingen, ook al mag geen enkele vrijstelling of vermindering van belastingen worden toegestaan dan door een wet. De bedoeling van de wetgever om tot dit resultaat te komen is trouwens volkomen duidelijk.

In de huidige stand van zaken is de wet duidelijk, de rechtsleer unaniem en bevestigt de rechtspraak dit alles. Vooraleer alle twijfel finaal kan worden weggenomen, moet echter het arrest van het Hof van Cassatie worden afgewacht, want de administratie heeft een voorziening ingesteld tegen het arrest van het Hof van beroep te Brussel.

De administratie kan alvast beginnen met te wennen aan het idee dat het bedrag van haar schuldvorderingen wordt verminderd wanneer de continuïteit van een onderneming wordt bedreigd en het reorganisatieplan goede kansen op slagen vertoont, dit alles in het algemeen belang. De bedrijven kunnen noteren dat in moeilijke tijden zelfs de fiscus en de RSZ kunnen worden verplicht tot een inspanning om hen te helpen er weer bovenop te geraken.

Tristan KRSTIC

Artikel 358 WIB : uitzonderlijke aanslag- en geen onderzoeks- termijn

De Rechtbank van eerste aanleg te Bergen heeft er in een recent vonnis van 15 april 2010 aan herinnerd dat de uitzonderlijke aanslagtermijn uit artikel 358 WIB een aanslagtermijn is en geen uitzonderlijke onderzoekstermijn.

De feiten van de zaak waren de volgende.

Een belastingplichtige had aandelen overgedragen aan een vennootschap naar Luxemburgs recht, dochter van een Franse groep.

Zeven jaar later stuurt de BBI een bericht van wijziging waarin zij aangeeft dat de meerwaarde op de overdracht van die aandelen zal belast worden.

Deze kennisgeving werd voorafgegaan door een vraag om inlichtingen, die zes jaar na de overdracht van de aandelen was gericht aan de Franse fiscale autoriteiten.

Volgens het standpunt dat de belastingplichtige voor de Rechtbank verdedigde, viel deze vraag om inlichtingen binnen het toepassingsgebied van artikel 333 WIB en moest er dus een vooraf-

gaande kennisgeving gebeuren van aanwijzingen inzake belastingontduiking.

Op grond van deze bepaling kan de belastingadministratie een onderzoek voeren binnen een aanvullende termijn van vier jaar wanneer de administratie voor de betrokken periode de belastingplichtige voorafgaand kennis heeft gegeven van de aanwijzingen inzake belastingontduiking die tegen hem bestaan.

In antwoord op deze argumentatie liet de fiscus gelden dat het raadplegen van een Frans strafonderzoek geen onderzoeksdaad is ten aanzien van de belastingplichtige, in de zin van artikel 333, en dat er dus geen kennisgeving van aanwijzingen inzake belastingontduiking moest gebeuren.

Daarmee steunde de fiscus zich op een arrest van het Hof van Cassatie van 1999, op grond waarvan de vereiste van een voorafgaande kennisgeving aan de belastingplichtige van de aanwijzingen inzake belastingontduiking enkel

slaat op onderzoeken bij de belastingplichtige zelf.

De Rechtbank wijkt af van deze rechtspraak en beslist dat de wettekst zowel slaat op onderzoeken ten aanzien van de belastingplichtige als ten aanzien van derden.

De Rechtbank beslist trouwens dat een verzoek tot wederzijdse bijstand precies een onderzoekshandeling is in de zin van artikel 333 en dat de gewone onderzoekstermijn van drie jaar niet op 5 jaar (artikel 354 WIB oud : thans 7 jaar) kan worden gebracht dan indien er een kennisgeving is geweest.

De rechter verduidelijkt dat de uitzonderlijke aanslagtermijnen van artikel 358 WIB geen bepalingen zijn op grond waarvan de fiscus op zich, zonder daarbij artikel 333 WIB na te leven, de gewone onderzoekstermijn kan verlengen.

Deze beslissing, die afwijkt van de rechtspraak van het Hof van

Cassatie, is bijzonder moedig te noemen en moet goedgekeurd worden.

Artikel 333 WIB, dat de voorafgaande kennisgeving voorschrijft heeft immers betrekking op alle onderzoeken in Hoofdstuk III « Onderzoek en controle » van het Wetboek (artikel 315 tot 352bis) en in dit hoofdstuk zijn ook de kennisgevingen ten aanzien van derden opgenomen (art. 332 en volgende).

Er bestaat dus geen enkele reden op grond waarvan de administratie artikel 333 terzijde kan schuiven wanneer zij een onderzoek voert buiten de gewone onderzoekstermijn waarover zij beschikt, ook wanneer daarbij een buitenlandse overheid wordt geraadpleegd.

Danièle COHEN

De rechter verduidelijkt dat de uitzonderlijke aanslagtermijnen van artikel 358 WIB geen bepalingen zijn op grond waarvan de fiscus op zich, zonder daarbij artikel 333 WIB na te leven, de gewone onderzoekstermijn kan verlengen.

Deze beslissing, die afwijkt van de rechtspraak van het Hof van Cassatie, is bijzonder moedig te noemen en moet goedgekeurd worden.

Opheffing van het bankgeheim : een nieuwe terugval van de rechten van de belastingplichtige

Het wetsontwerp met betrekking tot de opheffing van het fiscale bankgeheim dat in de Kamercommissie is aangenomen, luidt een nieuwe terugval in van de rechten van de belastingplichtigen en belooft weinig goeds naar de toekomst toe voor de intenties van de -slecht geïnformeerde - politieke wereld op het vlak van nieuwe uitbreidingen van de bevoegdheden van de fiscus.

In tegenstelling tot hetgeen gezegd, biedt dit project de belastingplichtigen zo goed als geen garanties. De fiscus zal zich kunnen richten tot de banken, niet enkel wanneer een inspecteur aanwijzingen van fraude “vaststelt”, maar ook eenvoudigweg wanneer hij wil overgaan tot een belasting “volgens tekenen en indiciën”, in functie van de gedane uitgaven of investeringen. Er is geen enkele filter en geen enkele controle voorzien wat het daadwerkelijk bestaan van de aanwijzingen van belastingontduiking betreft, die door de ambtenaar aan het licht worden gebracht. Er kan volgens tekenen en indiciën worden belast zonder dat de minste aanwijzing van fraude bestaat

in hoofde van de belastingplichtige.

Iedereen is dus onderworpen aan het risico van een fiscaal onderzoek bij de banken, zo goed als volledig op basis van de louter discretionaire bevoegdheid van een ambtenaar.

Het enige voorbehoud is dat de ambtenaar zich in beginsel eerst moet richten tot de belastingplichtige om hem de betreffende bankinformatie te vragen. Het is pas wanneer hij die niet krijgt, dat hij de bank kan contacteren.

Het ontwerp legt de fiscus geen duimbreed in de weg om de bankinlichtingen verkregen in het kader van een onderzoek met betrekking tot een belastingplichtige daarna te gebruiken tegen andere belastingplichtigen waarover gegevens zouden zijn aan het licht gekomen tijdens de eerste onderzoeken. Er bestaat dus een risico dat de administratie deze nieuwe bevoegdheid gebruikt om op basis van één enkel bankonderzoek, dossiers “met lades” aan te leggen, die betrekking hebben op verschillende belastingplichtigen waaronder personen waarvoor zij bij aanvang niet beschikte over enige aanwijzing inzake belastingontduiking.

Ten slotte en ongetwijfeld om de steeds verder doorgedreven “fishing” van de burgers te verbeteren, worden alle bankrekeningen in kaart gebracht in een

centraal bestand bij de nationale bank. De fiscus zal daar toegang tot hebben van zodra een inspecteur meent te beschikken over aanwijzingen van fraude, nog steeds zonder controle bij de persoon zelf.

Het valt uiteraard te begrijpen dat de administratie het nodige doet om de omvang van de fiscale fraude te beperken, aangezien dat tot haar takenpakket behoort, maar dat zou moeten gebeuren op een manier die een evenwicht garandeert met de rechten van het individu, waaronder het recht op bescherming van het privé-leven. Dit ontwerp is daarentegen manifest onevenwichtig.

Meer nog, het leidt tot een bijzonder gevaarlijke feitelijke retroactiviteit. De inwerkingtreding van de tekst is immers voorzien

“

Het valt uiteraard te begrijpen dat de administratie het nodige doet om de omvang van de fiscale fraude te beperken, aangezien dat tot haar takenpakket behoort, maar dat zou moeten gebeuren op een manier die een evenwicht garandeert met de rechten van het individu, waaronder het recht op bescherming van het privé-leven. Dit ontwerp is daarentegen manifest onevenwichtig.

”

voor 1 juli 2011, maar er is niet bepaald dat de bankonderzoekingen slechts betrekking mogen hebben op de verrichtingen die plaatsvinden vanaf 1 juli 2011. Dat wil concreet zeggen dat de fiscus na 1 juli 2011 de banken zal kunnen ondervragen over de verrichtingen vanaf 1 januari 2008, en, in geval van aanwijzingen inzake belastingontduiking, vanaf ... 1 januari 2004!

Is dat geen teken van een nieuwe crisis in de “belastingwoede”?

Thierry AFSCHRIFT

De toepassing van de btw op het bijhorend terrein

Verrichtingen met onroerende goederen zijn in de regel vrijgesteld van btw, maar de levering van nieuwe gebouwen en de vestiging, overdracht en wederoverdracht van zakelijke rechten die betrekking hebben op deze nieuwe gebouwen zijn daarentegen wel onderworpen aan de btw overeenkomstig artikel 44, §3, 1° a) van het Wetboek btw.

Voor de inwerkingtreding van artikel 142 van de programmawet van 23 december 2009 (B.S. 30 december 2009) was enkel het gebouw, met name het bouwwerk op zich, aan de btw onderworpen.

De verkoop van de grond was op grond van artikel 159, 8° Wetboek Registratierechten automatisch uitgesloten van de toepassing van de btw en onderworpen aan de evenredige registratierechten van 10 of 12% naargelang het Gewest waar het gebouw gelegen was.

Artikel 142 van de programmawet van 23 december 2009, in werking sinds 1 januari 2011, heeft artikel 1, §9 van het Wetboek btw echter als volgt gewijzigd:

“§9 Voor de toepassing van dit Wetboek wordt verstaan:

1° onder gebouw, ieder bouwwerk dat vast met de grond is verbonden
2° onder bijhorend terrein, het terrein waarop gebouwd mag worden en dat door dezelfde persoon, op hetzelfde moment, wordt overge-

dragen samen met het bijhorende gebouw.”

De drie Gewesten hebben bijgevolg hun artikel 159, 8° van het Wetboek Registratierechten aangepast, door te voorzien dat wanneer de btw toepasselijk is op de overdracht van terreinen samen met de levering van nieuwe gebouwen, enkel het algemeen vast recht wordt geïnd, om elke dubbele belasting te vermijden. Voorheen was immers het evenredige recht van 10 of 12% van toepassing op dergelijke verrichtingen.

Het Waals Gewest heeft met het decreet van 9 december 2004 (B.S. 20 december 2004, tweede editie) als eerste deze wijziging doorgevoerd en liep zo vooruit op de aanpassing van het Wetboek btw. Het Vlaams Gewest heeft hetzelfde gedaan bij decreet van 23 december 2010 (B.S. 31 december 2010). Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft ten slotte bij ordonnantie van 24 december 2010 (B.S. 19 januari 2011) haar wetgeving ook aangepast aan de toepassing van de btw op de overdracht van bijhorende terreinen.

Zo zijn met ingang van 1 januari 2011 zowel het gebouw als de grond waarop het staat voortaan onderworpen aan de btw indien cumulatief aan volgende voorwaarden voldaan is:

- het gebouw of het gedeelte van het gebouw moet worden begrepen als ieder bouwwerk dat vast met

de grond verbonden is (definitie uit artikel, 4 §3 van de Richtlijn 77/388/EEG dd. 17 mei 1977 van de Raad en artikel 12 van de Richtlijn 2006/12EEG van de Raad van 28 november 2006)

- het bijhorende terrein is het terrein waarop gebouwd mag worden en waarop het gebouw of het gedeelte ervan opgericht is (definitie uit artikel, 4 §3 van de Richtlijn 77/388/EEG dd. 17 mei 1977 van de Raad en artikel 12 van de Richtlijn 2006/12EEG van de Raad van 28 november 2006)
- het terrein en het gebouw worden samen en tegelijkertijd verkocht
- het terrein en het gebouw worden verkocht door dezelfde persoon

De voorwaarden voor de toepassing van de btw moeten nog verfijnd worden. De ruime formulering van artikel 1, §9 Wetboek btw leidt tot vragen, zoals wat moet begrepen worden onder “dezelfde personen”.

Indien dit strikt juridisch moet worden begrepen, zou dat betekenen dat de verkoop niet is gebeurd door “dezelfde personen” indien het gebouw eigendom is van een natuurlijke persoon en de rechtspersoon waarvan hij zaakvoerder is het terrein in eigendom heeft.

Het begrip “bijhorend terrein” is al evenmin precies gedefinieerd, zodat de invulling ervan onduidelijk is.

De toepassing van de btw heeft belangrijke voordelen voor de ver-

koper, die de btw die hij zelf heeft betaald, kan aftrekken. We denken aan de metings- en afbakeningskosten, kosten van ophoging, maar ook van bodemsanering.

Voor de koper is de toepassing van de btw op het terrein interessant indien het aangekochte gebouw wordt gebruikt voor beroepsdoeleinden en de koper belastingplichtige is met recht op aftrek. Hij zal dan de btw op de aankoop van het terrein kunnen aftrekken.

Indien de koper het gebouw echter niet gebruikt voor beroepsdoeleinden en geen belastingplichtige is met recht op aftrek, zal de toepassing van de btw op het terrein voor hem een aanzienlijke meerkost met zich meebrengen.

Voor de inwerkingtreding van de programmawet van 23 december 2009 was de verkoop van de grond waarop een nieuw gebouw was opgericht, onderworpen aan de registratierechten ten belope van 12,5 of 10%, terwijl een dergelijke verkoop vandaag de dag onderworpen zal zijn aan de btw van 21% indien aan de voorwaarden van artikel 1, §9 is voldaan. Dat betekent een meerprijs van 8,5 en 11% naargelang het gewest waar het gebouw gelegen is...

Ronny FAVEL

De toepassing van de btw heeft belangrijke voordelen voor de koper, die de btw die hij zelf heeft betaald, kan aftrekken. We denken aan de metings- en afbakeningskosten, kosten van ophoging, maar ook van bodemsanering.

Voor de koper is de toepassing van de btw op het terrein interessant indien het aangekochte gebouw wordt gebruikt voor beroepsdoeleinden en de koper belastingplichtige is met recht op aftrek. Hij zal dan de btw op de aankoop van het terrein kunnen aftrekken.

Indien de koper het gebouw echter niet gebruikt voor beroepsdoeleinden en geen belastingplichtige is met recht op aftrek, zal de toepassing van de btw op het terrein voor hem een aanzienlijke meerkost met zich meebrengen.

Zijn er echt te weinig fiscale ambtenaren ?

De ambtenarenvakbonden betogen en staken nog maar eens, omdat ze beweren met te weinig te zijn om de controles uit te voeren die zich volgens hen opdringen.

In België zijn de fiscale ambtenaren met ongeveer 29.000.

In de Verenigde Staten stelt de federale fiscale administratie 28.000 personen tewerk, een beetje minder dan België dus, voor een land waarvan de bevolking 25 keer groter is!

Zoals de Belgische Staatssecretaris voor de strijd tegen de fiscale fraude opmerkte, beheert de Nederlandse fiscale administratie, die de reputatie heeft van pietje-precies te zijn, de fiscale verplichtingen van 17 miljoen Nederlanders (een bevolking die de helft zo groot is als de Belgische), met 17.000 ambtenaren...

Als de administratie vindt dat ze niet doeltreffend is, lijkt het probleem dus niet te liggen in het aantal ambtenaren (dat in België per inwoner het hoogste is ter wereld) en is een nieuwe verhoging niet het geschikte antwoord op de aangehaalde problemen.

Ook andere denkpijsten kunnen naar voor worden geschoven,

met betrekking tot andere beweegredenen die een eventueel gebrek aan efficiëntie van onze fiscale administratie kunnen verklaren:

- een onrechtvaardige wetgeving, die de belastingplichtigen voortdurend in de richting van de belastingontwijking en zelfs -ontduiking duwt;
- een onnodig complexe wetgeving, met hoge belastingtarieven en een zeer groot aantal uitzonderingen of verminderingen van de tarieven, die het aantal te controleren gegevens doet toenemen, terwijl een vlaktaks met minder hoog tarief maar zonder uitzondering of vrijstelling het tegelijkertijd zou mogelijk maken om de taken van de administratie en het aanzetten tot fraude te verminderen;
- het gebrek aan realiteitszin van vele fiscale ambtenaren, die grondige en gedetailleerde controles uitvoeren bij belastingplichtigen waarvan de insolventie overduidelijk is, met inbegrip van vennootschappen die bijna failliet zijn;
- een fiscaliteit die in hoofdzaak gesteund is op de inkomstenbelasting, de belasting die het moeilijkst kan gecontroleerd worden, het gemakkelijkst kan ontdoken worden en waar zowat de gehele bevolking moet gecontroleerd worden (terwijl op het vlak van de btw, enkel de btw-plichtigen moeten gecontroleerd worden);
- een hiërarchie waar de politieke

benoemingen (trouwens voortdurend vernietigd door de Raad van State) de besten ontmoedigen...

“

Als de administratie vindt dat ze niet doeltreffend is, lijkt het probleem dus niet te liggen in het aantal ambtenaren (dat in België per inwoner het hoogste is ter wereld) en is een nieuwe verhoging niet het geschikte antwoord op de aangehaalde problemen.

”

Wanneer deze vragen opgelost zullen zijn, kan er misschien echt gepraat worden over een “federale overheidsdienst” financiën...

Thierry AFSCHRIFT

België in overtreding wat betreft de belasting van schenkingen van onroerende goederen in Brussel

De Europese Commissie heeft aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gevraagd om de bepaling te wijzigen in het Wetboek Successierechten op grond waarvan schenkingen van onroerende goederen in dit gewest worden onderworpen aan een belasting aan verlaagd tarief.

Het Wetboek Successierechten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voorziet inderdaad dat de schenkingen van onroerende goederen in dit gewest genieten van een verlaagd tarief.

Wij herinneren eraan dat om van dit voordeel te kunnen genieten, de betrokkene zijn woonplaats in Brussel moet hebben gedurende ten minste vijf jaar, wat de Commissie onverenigbaar acht met de vrijheid van verblijf, het vrij verkeer van werknemers en het recht van vestiging voorzien in de artikelen 21, 45 en 49 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, alsook in de artikelen 28 en 31 van het akkoord betreffende de Europese Economische Ruimte.

Een dergelijke vereiste zou personen die in België wonen ontmoedigen om te verhuizen of te investeren in andere Lidstaten. In de ogen van de Commissie kan niets een dergelijke beperking rechtvaardigen.

“

Een dergelijke vereiste zou personen die in België wonen ontmoedigen om te verhuizen of te investeren in andere Lidstaten. In de ogen van de Commissie kan niets een dergelijke beperking rechtvaardigen.

”

Indien de Europese Commissie geen genoegdoening krijgt binnen een termijn van twee maanden, zal ze de zaak voor het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen kunnen brengen.

Pascale HAUTFENNE

DBI : afschaffing van de voorwaarde met betrekking tot financiële deelnemingen

Het wetsontwerp houdende diverse bepalingen schaft één van de voorwaarden af uit artikel 202 WIB 92 ingevolge het gemotiveerd advies van 20 november 2009 van de Europese Commissie waarin een inbreuk werd vastgesteld door de Belgische wetgeving op het communautair recht.

Volgens deze voorwaarde moeten de inkomsten betrekking hebben op aandelen of deelbewijzen die financiële vaste activa zijn om aftrekbaar te zijn als definitief belaste inkomsten.

De Europese Commissie heeft in dit opzicht te kennen gegeven dat de Belgische wet daarmee te ver gaat, doordat zij een bijkomende voorwaarde oplegt die niet is voorzien in de “moeder-dochterrichtlijn.”

De Europese Commissie heeft inderdaad een gemotiveerd advies aan België gericht (tweede stap in de inbreukprocedure van artikel 226 EG-Verdrag) met betrekking tot de “moeder-dochterrichtlijn” (richtlijn 90/435/EEG).

Artikel 3 van de “moeder-dochterrichtlijn” stelt de toepassingsvoorwaarden vast van de richtlijn. Het bepaalt ondubbelzinnig dat de richt-

lijn van toepassing is van zodra een vennootschap een minimale deelneming aanhoudt van 10% in het kapitaal van een vennootschap uit een andere Lidstaat, en voorziet niet in de mogelijkheid voor de Lidstaten om er andere voorwaarden aan toe te voegen.

waarde in het Belgisch wetboek heeft ingevoegd) hebben wij aangegeven dat deze voorwaarde iets toevoegde aan de richtlijn en bovendien een bron was van betwistingen op het vlak van de boekhoudkundige kwalificatie.

Pascale HAUTFENNE

Artikel 3 van de “moeder-dochter-richtlijn” stelt de toepassingsvoorwaarden vast van de richtlijn. Het bepaalt ondubbelzinnig dat de richtlijn van toepassing is van zodra een vennootschap een minimale deelneming aanhoudt van 10% in het kapitaal van een vennootschap uit een andere Lidstaat, en voorziet niet in de mogelijkheid voor de Lidstaten om er andere voorwaarden aan toe te voegen.

Het Belgisch recht vereist daarenboven dat de deelneming zou beschouwd worden als een “financieel vast actief”. Bedrijven die bijgevolg niet aan deze voorwaarde voldeden, werden ten onrechte uitgesloten van de voordelen voorzien in de “moeder-dochterrichtlijn”.

Deze bijkomende voorwaarde zal dus worden afgeschaft.

Daar moeten we beslist blij om zijn.

Sinds de publicatie van de wet van 24 december 2002 (die deze voor-

Nieuwe Europese administratieve samenwerking op fiscaal vlak : welke veranderingen?

De Europese Raad heeft op 1 februari 2011 een nieuwe richtlijn goedgekeurd inzake fiscale administratieve bijstand tussen Lidstaten van de Europese Unie.

Deze tekst kadert in de internationale context van de strijd tegen de fiscale fraude en vervangt de richtlijn 77/799/EEG die de administratieve bijstand tussen de Lidstaten van de Europese Unie organiseerde.

Welke veranderingen brengt deze richtlijn die op 1 januari 2013 in werking treedt, met zich mee?

De richtlijn voorziet er ten eerste in dat het systeem van informatieuitwisseling op vraag tussen de fiscale administraties in het kader van de dubbelbelastingverdragen gebaseerd op het OESO-modelverdrag (artikel 26), de regel wordt in de Europese Unie.

We herinneren eraan dat in dit systeem de uitwisseling van inlichtingen enkel gebeurt op concreet en gemotiveerd verzoek met betrekking tot een bepaalde belastingplichtige met precieze beschrijving van de aanwijzingen inzake belastingontduiking die in het bezit zijn van de verzoekende

overheid. Algemene vragen of fishing expeditions vallen dus niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn.

Het andere (meer vernieuwende) luik van de richtlijn stelt een systeem in van automatische gegevensuitwisseling, evenwel beperkt tot 5 categorieën van inkomsten en kapitaal.

“

Het is evenwel belangrijk te noteren dat de automatische gegevensuitwisseling slechts is voorzien op voorwaarde dat de vereiste informatie beschikbaar is in de aangezochte Staat (wat vandaag in bepaalde Lidstaten niet het geval is voor alle bedoelde categorieën).

”

Met ingang van 1 januari 2017 ten laatste, verbinden de Lidstaten zich ertoe om de automatische gegevensuitwisseling toe te passen voor de beroepsinkomsten van niet-inwoners, tantièmes, pensioenen, levensverzekeringsproducten die niet vallen onder andere rechtsnormen van de Europese Unie betreffende de uitwisseling van inlichtingen (bijvoorbeeld de verzekeringen die vallen onder tak 23) en de eigen-

dom en inkomsten van onroerend goed.

Het is evenwel belangrijk te noteren dat de automatische gegevensuitwisseling slechts is voorzien op voorwaarde dat de vereiste informatie beschikbaar is in de aangezochte Staat (wat vandaag in bepaalde Lidstaten niet het geval is voor alle bedoelde categorieën).

Anderzijds voorziet de richtlijn dat elke Lidstaat de automatische gegevensuitwisseling slechts moet toepassen op 3 van de 5 inkomsten- en kapitaalcategorieën en vrij is de 3 categorieën te kiezen waarvoor zij ze wil toepassen.

In dit opzicht vermelden wij dat de Luxemburgse Minister van financiën alvast heeft aangekondigd dat Luxemburg de automatische uitwisseling zal toepassen op de salarissen en pensioenen vanaf 2013 en waarschijnlijk vanaf 2015 op de tantièmes. Luxemburg zal dus geen automatische uitwisseling toepassen op levensverzekeringsproducten waarvan de vertrouwelijkheid van de gegevens dus verzekerd is.

Sylvie LEYDER

Artikel 49 : Beoordeling van de aftrek van een uitgave in hoofde van een vennootschap uitsluitend in functie van haar maatschappelijk doel

We kunnen enkel betreuren dat het merendeel van de huidige rechtspraak de “DERWA” strekking, waaraan een arrest van het Hof van Cassatie van 18 januari 2001 ten grondslag ligt, bevestigt, hoewel die betwistbaar is op het vlak van de beginselen van de legaliteit van de belasting en de strikte interpretatie van de fiscale wetten, en de rechtszekerheid van de belastingplichtige vennootschappen in gevaar brengt.

Op grond van deze betwistbare rechtspraak zou artikel 49 WIB 92 de aftrekbaarheid van de vennootschapsbelasting uitsluiten van de uitgaven die, rekening houdend met het specialiteitsbeginsel van rechtspersonen, vreemd zijn aan de activiteit of het maatschappelijk doel ervan. Om aftrekbaar te zijn, zou het dus niet volstaan dat de kosten van een vennootschap worden gedaan om “belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden”, maar zij zouden tevens “inherent aan de uitgeoefende werkzaam-

heid” moeten zijn, d.w.z. dat zij betrekking moeten hebben op het maatschappelijk doel.

Het Grondwettelijk Hof neigde onlangs deze rechtspraak te bevestigen, met name in een arrest van 16 september 2010 dat wij bespraken in een vorig artikel. Volgens het Grondwettelijk Hof kan men niet geldig afleiden uit de omstandigheid dat een handelsvennootschap een rechtspersoon is die in het leven is geroepen met het oog op een winstgevende activiteit, dat alle uitgaven van haar brutowinst aftrekbaar zijn. Zij preciseert echter dat om aftrekbaar te zijn op grond van artikel 49 WIB de uitgave inherent moet zijn aan de “maatschappelijke werkzaamheid” of aan het “maatschappelijk doel” van de vennootschap.

Het Grondwettelijk hof brengt op deze manier een niet te negeren nuance aan op de “DERWA” rechtspraak, in de mate het in toepassing ervan zou volstaan dat de uitgave, om aftrekbaar te zijn, kadert in het maatschappelijk doel van de vennootschap zoals omschreven in de statuten. Dat is tevens wat is beslist door het Hof van beroep te Brussel in een arrest van 8 september 2010, gevelde op verwijzing na cassatie.

In deze zaak verwierp de Belgische Staat de aftrek van de bijhorende kosten van de aankoop door een belastingplichtige vennootschap van aandelen van een vennootschap naar Nederlands recht en de

wederverkoop ervan. De wederverkoop van deze aandelen heeft het de belastingplichtige vennootschap mogelijk gemaakt om een meerwaarde te behalen op aandelen, die van belasting is vrijgesteld. De Staat beschouwde deze uitgaven “als “buiten de maatschappelijke activiteit” van de NV B, die moet geacht worden overeen te stemmen met de werkelijk uitgeoefende hoofdzakelijke handelsactiviteit (de handel in producten) en niet met het statutair maatschappelijk doel”. Volgens de Staat konden inderdaad de kosten met betrek-

“ Uit deze rechtspraak van het Hof van beroep te Brussel, die conform is aan die van het Grondwettelijk Hof, blijkt dat de bewoordingen van de statuten van een vennootschap cruciaal zijn. ”

king tot financiële verrichtingen die overduidelijk waren te situeren in de marge van de hoofdactiviteit en in de statuten louter vermeld als mogelijkheid voor de vennootschap, niet worden afgetrokken. De Staat meende bovendien dat het een kunstmatige verrichting betrof waarbij een belastbaar inkomen werd omgezet in een vrijgesteld inkomen. Zij betwistte dat de kwestieuze kosten waren gedaan om inkomsten te verkrijgen of te

behouden aangezien zij leidden tot een boekhoudkundig verlies dat werd gecompenseerd met een belastingbesparing.

Het Hof van beroep te Brussel heeft evenwel geoordeeld dat het de Belgische Staat niet toegestaan was om een onderscheid te maken, binnen de maatschappelijke activiteiten opgenomen in de statuten van een vennootschap, tussen enerzijds een beperkte werkelijke professionele hoofdactiviteit, die enkel aanleiding zou geven tot aftrekbare beroepskosten, en anderzijds andere activiteiten die tweederangs, niet echt of virtueel zouden zijn.

Volgens het Hof van beroep te Brussel moeten de inkomsten die zijn behaald door een vennootschap die heeft gehandeld in het kader van haar maatschappelijk doel zoals gedefinieerd in de statuten, beschouwd worden als aftrekbare beroepskosten, inherent aan het beroep aangezien zij noodzakelijk verband houden met de maatschappelijke werkzaamheid. Het Hof preciseert bovendien dat de omstandigheid dat de betwiste verrichting leidt tot een boekhoudkundig verlies (nu de kosten de meerwaarde gerealiseerd op aandelen overtreffen) niet van belang is voor de aftrekbaarheid van de kosten aangezien artikel 49 WIB de aftrek van kosten niet afhankelijk maakt van de voorwaarde dat de verrichtingen effectief hebben geleid tot een verhoging van het belastbaar resultaat van de vennootschap.

Uit deze rechtspraak van het Hof van beroep te Brussel, die conform is aan die van het Grondwettelijk Hof, blijkt dat de bewoordingen van de statuten van een vennootschap cruciaal zijn. Deze echtspraak kan enkel worden toegejuicht in de mate zij weliswaar het betwistbaar beginsel van de DERWA rechtspraak bevestigt, maar zorgt voor een zekere rechtszekerheid voor de belastingplichtige vennootschappen. Laten we inderdaad noteren dat het maatschappelijk doel van een vennootschap in beginsel door de fiscale administratie, Hoven en Rechtbanken niet kan worden genegeerd of beschouwd als een stijlclausule omwille van de algemeenheid van haar bewoordingen, op straffe van schending van de bewijswaarde van akten. Dat is heel recent bevestigd door het Hof van Cassatie.

Marie BENTLEY

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT**

in samenwerking met
Pascale HAUTFENNE
hoofdredacteur
en

Marie Bentley
Danièle Cohen
Ronny Favel
Sylvie Leyder

Tristan Krstic

Verantwoordelijke uitgever:

Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel

Internet

<http://www.idefisc.be>

Volgend nummer:

Juni 2011

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.

De door Idefisc gepubliceerde informatie is louter informatief. Het betreft geen juridisch advies aangaande welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar in het Frans. Indien u de Franse tekst wenst te ontvangen, kan u een e-mail sturen aan info@idefisc.be. Wij passen onze databank vervolgens in die zin aan.

Design by Artwhere
www.artwhere.be